

DANTE Alighieri și Divinul EMIN (partea a II-a)

Prof. dr. GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU

„Dante a făcut pentru Italia, pentru gloria și pentru viitorul poporului nostru mai mult decât zece generații de scriitori sau oameni de stat.”

(Giuseppe Mazzini)

Într-o zi marele Dante, neancorat bine în Arta lirică, nici adânc în cugetul filosofic și-a pierdut capul de tot și s-a căsătorit cu cea aleasă prin contract, indignându-l peste măsură pe prietenul și Maestrul Boccaccio: *„Filosofii să-i lase pe bogații tâmpiți, pe domni și pe lucrători să se însoare, iar ei să-și petreacă mai bine timpul cu filosofia, că ea e oricum o nevastă mai bună decât oricare alta.”* (Cesare Marchi, *Dante*, trad. George Miciacio, Ed. Artemis, 1985, p. 29)

Poetul citise mult, auzise multe, audiase destul, dar la înțelepciunea marelui get Pitagora, la Legile lui morale și politice nu ajunsese, ca să poată fi îndrumat în vreun fel în privința Femeii.

„Nu te însura cu o femeie mai înaltă decât tine!” „Nu îngădui unei femei să vorbească în public, să deschidă o școală, o sectă sau un cult! O femeie prezentă în public e întotdeauna deplasată.” „Doar tu să știi cusururile nevastei tale!” „Vrei să guști plăcerile unei vieți armonioase de familie? Ia o femeie cu care să te potrivești; în așa fel încât să nu-ți dai prea multă osteneală s-o ridici până la tine sau să cobori până la ea.” (Pitagora, *Legile morale și politice*, trad., din limba franceză de Anca Pîntea, Antet, Oradea – 1996)

Illuministul scriitor Denis Diderot era de altă părere, îndemnându-l prudent pe cel care vroia să scrie cuvincios despre FEMEI, ca, *„acela să se încingă cu un curcubeu și să înconjoare scrisul cu pulberea aurie de pe aripile fluturilor.”* (cf. *Familia* nr. 1, din 5/ 17 Iunie 1865, Pesta)

Cu **Gemma di Manetto Donati**, Dante a avut o căsnicie care s-a înscris anticipat în epitaful alcătuit de dramaturgul francez **Pierre Corneille** (1606-1684), marelui avar, cardinalul-premier **Richelieu** Armand Jean du Plessis (1585-1643): *„Mi-a făcut prea mult bine ca să-l vorbesc de rău! Mi-a făcut prea mult rău ca să-l vorbesc de bine!”* Totuși Gemma i-a făcut doi băieți reușiți, Pietro și Jacoppo și o minune de zână, **Beatrice**, după numele mării sale iubiri divine.

Dante scria însă versuri și proză despre alte inimi..., deși în *Vita Nuova* încă mai pulsa **Beatrice**:

„Ce radioasă și cuminte pare/ iubita mea atunci când vă salută!// Că graiul v-a pierit și gura-i mută,/ iar ochii v-au orbit de-atâta soare.” Cărticica era căutată de toți amicii, curioșii și cumetrițele. De la cărțulie, jurase să scrie **POEMUL POEMELOR** în care să cuprindă Cerul și Pământul, binele și răul, viața și moartea, ceva unic, închinat defunctei lui Simone dei Bardi. În Poem Beatrice reprezenta credința.

Dincolo, pe tărâmul binecuvântat al **DACIEI**, **Aici**, la **Noi**, **ACASĂ**, Eminescu radia fascinat de frumusețea iubitei ce se pogora ca un tril de ciocârlie peste sufletul său îmbrățișat de Astrul cerului albastru.

FRUMOASĂ și JUNĂ

„Frumoasă și jună, oh, dragă-mi mai ești!// Eu caut și caut în ochii-ți cerești/ Și-n veci nu mă satur și-n veci aș căta,/ Iubită, dorită, o gură – așa!// Tu tremuri, tu cauți, tu murmuri, tu râzi,/ Cu glasul tău dulce tu raiu-mi deschizi,/ Cu părul tău moale tu viața mi-o legi -/ O știi și te faci că nu o-nțelegi!” (Eminescu, *Opere*, I. Poezii, Ed. Gunivas, Chișinău-2008)

Cetatea Arezzo – fieful **ghibelinilor** opuneau o armată de 800 de cavaleri și 8.000 de infanteriști, guelfilor Florenței care numărau 1.600 de călăreți și 10.000 de pedestrași. Ziua de 11 Iunie 1289 a adus pe câmpia de la Campaldino, victoria florentinilor grație miopiei la propriu și la figurat a episcopului de Arezzo, care oficia missa romană cu coif pe cap și cu sabie la șold. *„În primele rânduri ale florentinilor se afla și Dante, acum bărbat de 24 de ani, care își făcea botezul focului, echipat pe propria cheltuială, fiindcă armele și calul cădeau în sarcina cavalerului.”* (Cesare Marchi..., p. 32), Apoi, în rândul celor 400 de călăreți, Dante a urmat expediția guelfilor contra Pisei, pe care au cucerit-o după 3 zile de asediu.

După stingerea pericolului ghibelin, guelfii s-au sfâșiat între ei, împărțindu-se în două partide „cu două familii de nemernici la șefie: Donati – Negrii și Cerchi – Albii.” (ibid., p. 33) În anul 1296 s-a așezat piatra de temelie a bazilicii Santa Maria del Fiore. Sânge, pelerinaje, revolte, miracole... „Oamenii se ucideau în piață, apoi intrau în biserică pentru a discuta probleme de interes public și pentru a invoca binecuvântarea Cerului.” (ibid., p. 35) **Dante era un guelf alb.** Un guelf alb era mai apropiat de un ghibelin verde decât de un guelf negru. După Filosofie și Poezie, Dante s-a îndreptat spre politică.

La moartea papei Nicolae IV (1288-1292), a urcat pe tron călugărul eremit trăitor în post și rugăciune **Pietro da Morrone**, din **peștera de la Maiella**, la 80 de ani sub numele de Celestin V (1294). Nepricepând politica papală, a picat pradă cardinalului Benedetto Caetani, care l-a determinat să-și dea demisia, iar în locul lui s-a instalat el, sub numele de Bonifaciu VIII (1294-1303)

Drept mulțumire că i-a cedat tiara, „*Bonifaciu VIII l-a închis într-o peșteră (că tot venea el din peșteră înspre Scaun. n.a.) lângă Alatri. Se temea de el în libertate. Dar și-n peșteră se temea de el. Așa că l-a trimis mai sigur înspre cer... Celestin a murit. Ucis, a repetat-o secole de-a rândul vocea poporului. În anul 1888, o comisie de oameni de știință, examinându-i craniul, a văzut acolo o gaură pătrată care confirma spusele: fostul pontif fusese ucis în somn de către cineva care, îndeplinind cu siguranță un ordin de sus, îi bătuse un cui în cap.*” (ibid., p. 40)

„*„Iubirea” pontifului era fără margini. Cardinalul Giovanni Monaco s-a plâns lui Bonifaciu VIII, de nerespectarea Sfântului Colegiu. Binedispus papa, ca un câine turbat i-a strigat aproape mușcându-l: „Picardule, picardule, ai un cap îndărătnic dar, pe Dumnezeuul meu, (poate că era același lahveh-răzbunătorul?... n.a.), eu am să te pocnesc și ai să faci voia mea și n-am să renunț la ea nici pentru tine, nici pentru toți câți sunt acum aici, niște măgari (se referea la cardinalii săi).”* Replica spontană a cardinalului Brancacci, nu a întârziat. A venit la timp: „*Melius est mori quam vivere cum tali homine.*” – *Mai bine să mori decât să trăiești cu așa un om!* (ibid., p. 41-42)

La 22 Februarie 1300, de sărbătoarea scaunului Sf. Petru, Bonifaciu VIII a anunțat acordarea indulgențelor tuturor credincioșilor care vin la Roma să se închine la mormintele apostolilor. De la Alpi până la Roma, pelerinajul dura cca. 40 de zile. „*Unii și-au vândut pământul înainte de a pleca, mulți și-au făcut testamentul, deoarece la un astfel de drum se putea muri. Din fericire, bula pontificală acorda indulgențe celor care decedau pe drum. Zăvorând ușile caselor, familii întregi au pornit spre Roma, baroni, țărani, soldați și mercenari, maici și gospodine, oameni de orice vârstă, condiție și ocupație.*

*Mulți au murit călcați în picioare când au ajuns... După Villani, care era și el, zilnic aproape, prezent acolo, două sute de mii de pelerini umpleau bisericile, locandele și cârciumile... Din zori și până la apusul soarelui, doi clerici neobosiți greblau pe mormintele celor doi apostoli monede de toate naționalitățile, florini, ducați, tari (monedă siciliană). Un istoric American i-a numit **crupieri papali.***

S-a calculat că, într-un an de zile, mormântul Sf. Petru a produs 30.000 de florini de aur, iar cel al Sf. Pavel, 21.000 de mii. Alte estimări vorbesc de 1.700 florini pe zi, cam 6 Kg de aur. Cheltuielile Camerei apostolice se ridicau cam la 100.000 de florini aur pe an.” (ibid., p. 43-44)

Și atunci... **9 000 000 de euro** pentru un palat de președinte care are deja 6 case, e ditamai chilipirul, nu?!

Beția triumfului i-a deschis apetitul papei cerându-i lui Albert de Austria să renunțe la drepturile sale asupra Toscanei, în favoarea nepoților lui. **Alexandru al VI-lea – Rodrigo Borgia** era mic copil pe lângă Bonifaciu VIII. Ludovico Antonio Muratori, afirmă că, „după Grigore VII și Inocențiu III, niciodată vreun pontif nu-și afirmase cu atâta orgoliu puterea personală. **Nu a fost egalat de nimeni!**” (ibid., p. 45)

Poetul de geniu, care este și un patriot prin excelență, ba mai mult un naționalist-creștin, mărturisitor, nu se mulțumește doar cu Darul creației, adică numai cu harul de Sus și seva Nației, ci își asumă și **jertfa întru Adevăr pentru binele Cetății**. Dragostea de Patrie, de Cetatea sa, trebuie să meargă mână în mână cu Libertatea și Adevărul divin. **Așa credeau toți geții, ca marele lor înțelept Pitagora.**

„Iubește Adevărul și astfel îl vei descoperi!” „Iartă-l pe cel ce te rănește, dacă o face cu arma Adevărului!” „Nu semăna sămânță bună în mare, nici adevăruri în piața publică!” „Toate adevărurile de care are nevoie omul au fost descoperite, nu căuta altele noi.” „Să aveți curajul să vă spuneți vouă înșivă Adevărul, sau să-l auziți în întregime; jumătățile de adevăr au fost izvoarele multor nenorociri!” „Nu servi Adevărul la masa regilor și a poporului!” „Călătorește la geți; nu ca să le dai legi, ci ca să tragi învățăminte de la ei!” (Pitagora, Legile morale..., op. cit.)

Căutând și găsind ADEVĂRUL revelat, află IUBIREA divină, care îți va dăruia sceptrul LIBERTĂȚII, condiție supremă în imperiul creativ al Geniului religios întru Patrie și Cer, întru Strămoși și Sfinți!

Dincolo de Cerul Limbii, dincolo de Cerul Altarului străbun, **Eminescu** veghea la Cetatea istoriei, identificându-se integral cu geografia Vetrei străbune, cu timpul și spațiul dacoromân, printr-un proces complex de cunoaștere, dar mai ales cu **Cerul conștiinței sale moral-religioase**, îmbrățișând mai cu seamă toate momentele cruciale ale unei neîncetate redeveniri a unității de suflet a Neamului străbun.

Vocația poetului genial-profetic, trebuie să sălășluiască întru misiunea Bisericii și a Patriei sale!

„Aici se leagă istoria de cultură și spirit și se configurează semnificații superioare legate într-o succesiune firească de intuiția clarvăzătoare a geniului. De aceea, însetat de origini în toate întrebările de existență și de gândire pe care și le punea, el a întrezărit profunzimi nebănuite de sens în însuși destinul dramatic al străvechii Dacii, asupra căreia s-a oprit în repetate rânduri.” (Zoe Dumitrescu – Bușulenga, Eminescu – Cultură și Creație, Ed. Eminescu, București-1976)

În **Scrisoarea III**, pornind de la *Istoriile* marelui străbun trac **Herodot**, Eminescu schițează ispita, riscul și aventura împăratului persan Darius I (sec. VI-V î.Hr.), reluată apoi de Baiazid, sultanul turcilor, în vremea domniei neînfricatului Mircea cel Mare, care-l satură pe padișah și oștile sale și de pământ și de apă. Turcul plin de ifosele cuceririlor sale anterioare se înfoaie ca un curcan în fața Marelui nostru **Mircea**, Voievodul frumos, biruitor și întregitor de neam:

„-Cum? Când lumea mi-e deschisă, a privi gândești că pot/ Ca întreg Aliotmanul să se-mpiedice de-un ciot?/ O, tu nici visezi, bătrâne, câți în cale mi s-au pus!/ Toată floarea cea vestită a întregului Apus... Și de crunta-mi vijelie tu te aperi c-un toiag?/ Și, purtat de biruință, să mă-mpiedic de-un moșneag?/ -De-un moșneag, da, împărate, căci moșneagul ce privești/ Nu e om de rând, el este domnul Țării Românești. Eu nu ți-aș dori vreodată să ajungi să ne cunoști,/ Nici ca Dunărea să-nece spumegând a tale oști.//

După vremuri mulți veni, începând cu acel oaspe,/ Ce din vechi se pomenește, cu Dariu a lui Istaspe;/ Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vrun pod,/ De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod;/ Împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă,/ Au venit și-n țara noastră de-au cerut pământ și apă -/ Și nu voi ca să mă laud, nici că voi să te-nspăimânt,/ Cum veni, se făcură toți o apă și-un pământ.” (Eminescu, Opere, I. Poezii, Ed. Gunivas, Chișinău-2008)

Dante, pierzând în lupta cu adversarii Cetății Florența, pierde și slujba politică. Este judecat în lipsă, fiind ambasador la Roma în disputele papale, privind independența Florenței, pentru vini închipuite, condamnat la plata de 5000 de florini și să **„restituie toate bunurile extorcate**. A aflat la timp și a plecat în exil. De fapt „vina” lui Dante era că s-a opus intrării în Florența, armatei lui Charles de Valois, sprijinitorul papei. **Dante plecase din Florența, cu fruntea sus, demn, stimat și onorat de Cetate**, dar grație pontifului acaparator a toate, trebuia să se întoarcă învinuit, **bandit**, cum li se spunea la noi Fiilor Aleși, Eroilor și Martirilor Nației, după ce regele nevolnic Mihai I, a predat Țara neocupată, sovieticilor.

Dante nu avea pentru ce să ceară îndurare **lucifericului papă-toate**, fiindcă el și-a pus conștiința sub scutul cinstei și sub platoșa dreptății. Nu și-a plătit amenda colosală, fiind nejustă și atunci a venit alt verdict: condamnarea la pedeapsa cu moartea prin ardere pe rug. **Era ziua de 10 Martie 1302.**

Sentințele capitale într-un an se revărsau ca apele unui potop ucigător: **260** de decapitări, **206** spânzurați, **93** arși pe rug. **„Douăzeci de ani de peregrinări prin sate și orașe, de la un castel la**

o mănăstire, cu acea nenorocită scrisoare de recomandare care era condamnarea la arderea pe rug. **Douăzeci de ani** de umilințe dureroase pentru omul care trebuia să ceară ospitalitate la cei puternici, să le laude isprăvile, să râdă la glumele lor? Să se amestece printre curteni, cu bufonii de la Curte, să aprobe mârlandii, bogații neciopliți cu luxul lor mitocănesc?” (Cesare Marchi, Dante, op. cit., p. 60)

Mereu pe drumuri, mereu gânditor, dar mereu bărbierit cu grijă. **Mircea Eliade** al nostru spunea că marele filosof creștin **Nae Ionescu** se bărbiera de 3 ori pe zi: dimineața, la prânz și seara.

Căderea politică a lui Dante a coincis însă cu urcarea spirituală a înălțimii universului său liric. În paralel cu surghiunul, curgea fluviul creației sale, concepând cu ușurința firului de apă ce lunecă printre stâncile abrupte. Cânturile sale de suflet, de dor, le concepea pe cal, dintr-un refugiu într-altul.

Cartea **Infernul** i-a încredințat-o călugărului **Ilaro** de la mănăstirea **Santa Croce del Corvo**, întemeiată de călugării din Camaldola – Toscana, pentru prietenul său Ugucione della Faggiuola. **Purgatoriul** se afla deja la amicul Moroello Malaspina (spin uscat), iar **Paradisul** la regele Siciliei, Frederic. A trecut în Franța, unde a onorat Universitatea **Sorbona**, întemeiată de canonicul **Robert de Sorbon**.

Acolo predau cei mai mari filosofi raționaliști ai vremii. La întâlnirea cu cei **14** profesori renumiți, pe teme științifice și teologice, **Dante Alighieri** i-a uimit prin strălucirea elocinței, erudiției și memoriei sale. „*El a repetat exact cele 14 întrebări, în aceeași ordine în care i-au fost puse, răspunzând și argumentând la toate obiecțiunile, ca un jucător de șah la un simultan.*” (Giovanni Boccaccio, „*Trattatello in laude di Dante*”, în *La letteratura italiana – Storia e testi*, vol. IX, Milano-Neapole, 1965)

Măsurând timpul în vremea marelui rege **Decebal**, dimensiunea curgerii lui atinge în cugetul lui Eminescu, plenitudinea vârstei de aur, care-i da semnificația existenței, continuității, dăinuirii transcendente, fiindcă nașterea unui Neam cu vocație divină și misiune hristică nu se putea concepe decât în planul marilor geneze. „*Gândind, într-o filosofie personală a istoriei, Eminescu proiecta rădăcinile timpului istoric – timpul neamului, departe, în planul eternității, în „planul adâncii întocmele.*” (D. Caracostea, *Simbolurile lui Eminescu*, în *Studii eminesciene*, Ed. Minerva, 1975)

Marii **aleși-chemați** ai Neamului/ Națiunii, Voievozi, Vlădici, Poeți, Profeti, Filosofi, au tocmit epocă de epocă, soarta/ destinul istoric, geografic, religios, cultural-spiritual al Moșilor/ Strămoșilor, al **Patriei** lor. „**Orice popor, pentru a se putea întări ș-a pune bazele unei existențe durabile, mai nainte de toate are trebuință neapărată de o PATRIE, de un PĂMÂNT de care să se lege cu sângele și viața sa, la care să țină din toată puterea și dragostea inimii sale...**

Dar dacă prima condițiune a constituirii și consolidării unui popor este PATRIA, nu mai puțin important pentru dânsul și pentru traiul său sunt luptele și frământările ce trebuie să susție în fața sămânțiilor străine cari îl încongiură și-i amenință pe tot momentul cu pierderea clădirii ce s-a făcut.

Aceste lupte și frământări se conduc și se operează de Oameni Mari, cari la geți, traci, daci și grecii antici se numeau Semizeii, iar la noi Viteji și Voinici.” (Eminescu, *Serbarea de la Putna* întru Memoria lui Ștefan cel Mare, în „*Curierul de Iași*”, IX, nr. 92-93, 22 și 25 August 1871)

„...**Rămâneți în umbră sfântă, Basarabi și voi Mușatini, / Descălecători de țară, dătători de legi și datini, / Ce cu plugul și cu spade ați întins moșia voastră / de la munte pân-la mare și la Dunărea albastră.**” (Eminescu, *Opere*, I. Poezii, *Scrisoarea III*, Ed. Gunivas, Chișinău, 2008)

Între Profetii neamului nostru traco-geto-dac Eminescu a avut două mari iubiri: **Zamolxe și Hristos!**

„...*Se uită turbur, pare că și-ar aduce-aminte / De-o veche povestire, cu jalnice cuvinte. / Cu glasul lui ce sună adânc, ca de aramă, / El noaptea cea eternă din evii-i o recheamă, / Arată cum din neguri cu umeri ca de munte / Zamolxe, zeul vecinic, ridică a sa frunte / Și decât toată lumea de două ori mai mare, / Își pierde-n ceruri capul, în jos a lui picioare, / Cum sufletul lui trece vîind prin neagra ceață, / Cum din adânc ridică el universu-n brață, / Cum cerul sus se-ndoaie și stelele-și*

ășterne,/ O boltă răsărită în negure eterne,/ Și decât toată lumea de două ori mai mare/ În propria lui umbră Zamolxe redispere.” (Eminescu, *Opere, I.Poezii, Gemenii*, Ed. Gunivas, Chișinău, 2008)

De la Sorbona, Dante a plecat la Oxford, unde a electrizat și acolo auditoriul: studenți și profesori.

Fiecare geniu – Poet, Filosof ori Preot înfiat ca **Profet al Neamului, al Patriei, al Cerului** se poate erija în **Judecător al Națiunii sale**, chemând la răspundere, cel puțin morală, pe toți cei care au comis/comit fapte ordinare, fără de legi, ororuri mișești, fariseisme mârșave ori ciocoisme abominabile.

În Anglia l-a ajuns bucuros vestea morții papei Clement V, la 20 Aprilie 1314. În numai 8 luni de zile doi protagoniști ai pasiunii politice a lui Dante au părăsit scena lumii: împăratul german care-i urzea speranțele și papa care i le-a sfărâmat. Practic amândoi au acaparat lumea, dar fiecare pentru sine. Legenda spune că pe papă nu l-a atins **otrava – elixirul pontific** de eliminare a adversarului, practică neîntreruptă, de altfel, ci, blestemul Marelui Maestru al Ordinului Templierilor - **Jacques de Molay**.

Invidioși pe bogățiile Ordinului Templier, Filip cel Frumos (?), regele Franței și Clement V, împăratul bisericii catolice, au conspirat, declarându-l eretic și l-au **înălțat** pe rug. „**La 18 Martie 1314** avu loc în capitala Franței o macabră ceremonie: **arderea pe rug a Marelui Maestru Jacques de Molay, împreună cu un companion al său**. Execuția se desfășura pe **Insula Iudeilor**, ceea ce vorbea de la sine. De la fereastra palatului său regal, **Luvrul, Filip cel Frumos urmărea sinistrul oficiu**.

Atunci, ne spune un cronicar, Marele Maestru s-a despuiat fără șovăială, v-o istorisesc așa cum am văzut-o cu ochii mei. A rămas pe drum gol-goluț (veșmintele Ordinului Templier nu trebuiau date pradă focului, fiind fără pată, fără vină). **Urcat pe rug, înainte de a-și da duhul, Jacques de Molay a strigat:**

-Clement, și tu, Filip, trădători ai credinței jurate, vă poftesc pe amândoi dinaintea tribunalului dumnezeiesc! Pe tine, Clement, la patruzeci de zile, și pe tine, Filip, mai înainte de a se încheia anul...

Într-adevăr, patruzeci de zile mai târziu, papa Clement V murea pe neașteptate, în mari dureri, de piatră la rinichi. Cât despre Filip cel Frumos (urât a murit n.a.), acesta va pieri la 29 Noiembrie al aceluiași an, colții unui mistreț răsturnându-l din șa.” (o moarte socotită umiltoare în acea vreme). (Charpentier, *Les Grands Templiers*, 1935; Mioara Cremene, *Dicționar Inițiativ al Ordinilor Cavaleresti*, Ed. Universal Dalsi, București-1998)

Dante a fost al doilea om după Jacques de Molay, care a blestemat crima lui Clement V, condamându-l la **Infern** printre simoniaci, ca „**păstorul nelegiuit**.” Vaticanul a răsuflat bucuros, beneficiind de o vacanță de peste 2 ani. Colegiul convocat să numească un succesor pontif era format din 24 de cardinali:

8 italieni, 5 francezi și 11 gasconci, care nu invocau inspirația Sfântului Duh, ci afaceri și intrigi sacre pe parcursul a 85 de zile, astfel că gasconii la 14 Iulie 1316, au trimis un grup înarmat, convingător, care a pătruns în secretariatul cardinalilor, „**le-au devastat locuințele, au jefuit și au incendiat tot ce le-a căzut în mână, apoi au năvălit în sala conclavului să ucidă pe cardinalii italieni, susținători ai altei candidaturi. Norocul lor a fost o spărtură făcută în zid**.” (Cesare Marchi, *Dante*, op. cit., p. 179)

Consternat de cele auzite, divinul poet Dante a trimis cardinalilor italieni la Carpentras, o scrisoare îndurerată, arătându-le în ce hal arată vestita Cetate Roma, „**doamna popoarelor, ajunsă acum în situația unei văduve..., și voi, care trebuie să luminați drumul turmei către pășune, ați dus-o împreună cu voi către prăpastie... Fiecare din voi s-a însoțit cu lăcomia, care niciodată nu a dat naștere la milă și la dreptate, ci doar la sacrilegiu și nelegiuire... Rușinați-vă că ați ajuns să fiți învinuiți și muștrați atâta de oamenii simpli**.” (ibid., p. 180)

Și jurnalistul-publicistul-poetul nostru de Aur, Mihail Eminescu a luptat din tranșeele **Timpului**, cu **sabia vremii Cuvântului, cu arcul rațiunii demnității, cu lancea justițiară a dreptății**, zi cu zi, împotriva răului, lașității, avariției, mișeliei, corupției, fărădelegilor, ridicându-se deasupra vremii vremurilor.

De la italienii lui Dante - frații noștri de gintă traco-daco-romană, la daco-români, vorba lui Eminescu:

Ca la noi la Nimenea

„**Proverbul acesta, moștenit din moși strămoși, e rezultatul unei dureroase istorii, în cursul căreia poporul nostru, pierzând orice speranță de îndreptare** (ca în vremea de azi n.a.), **ia lucrurile mai mult în bătaie de joc, ca și când lui Dumnezeu i-ar fi plăcut să drapeze tragedia sorții noastre cu foarte multe scene comice.**

Realitatea tragică a vieții noastre de stat e nespusa mizerie a populațiilor de jos, e stoarcerea lor prin nemăsuratele clase improductive, compuse mai cu seamă din străini (identic ca astăzi n.a.), **e ușurința și lipsa de caracter în viața public, e putrejunea bizantină a puilor de fanarioți care, sub masca interesului general, fură de sting, fie pe calea diurnelor și lefilor nemeritate, fie prin arendarea moșilor statului, fie pe alte mii de căi.**

Comedia consistă însă în minciuna vecinică a constituționalismului, în pretextarea diferitelor libertăți publice, a civilizației și a altor mofturi pentru a acoperi unica tendință a acelei negre mulțimi de liberali care nu caută, nu visează decât puterea statului, pentru ca prin mijlocul ei să prade.

O mulțime de oameni mari se mișcă pe această scenă bizară, pe care toate sunt cu puțință afară de un singur lucru: **ONESTITATEA.**

Autori cari nu știu a scrie o frază corectă (vezi Pseudo-Ureche), **oameni de stat care nu pot justifica nici săvârșirea școalei primare** (nu cumva se referea Eminamente la politrucii noștri de azi? n.a.), **advocați fără știrea lui Dumnezeu, pictori orbi și sculptori fără de mâini, generali cari nu știu citi o hartă, subprefecți ieșiți din pușcărie, legiuitori recrutați dintre stâlpi de cafenele, jucători de cărți și oameni cu darul beției, caraghioși cari înaintea erei liberale vindeau bilete la **café chantant, iată banda ocultă care guvernează azi România, bandă care, pînă mai ieri republican pînă la communism, astăzi crează decorații împărțindu-le între ei cu profunzime;****

Ieri voind să răstoarne pe Domn, azi îl titluiesc rege; ieri proclamând republica la Ploiești, azi joacă cu aceeași măiestrie pe lingușitorii Curții.”(M. Eminescu, „*Ne e silă*”...(Scrieri Politice), Ed.Soroc, 1991)

Cât Adevăr?! Câtă Dreptate?! Câtă Profetie în clarviziunea Geniului nostru nepereche?!

Dante Alighieri și Divinul Emin au creat genial, au făcut operă de artă, au fost patrioți cu suflet și trup luptând pe viață și pe moarte pentru Patria lor, pentru Cerul lor, pentru Pământul lor. Răsplata: primul exilat și condamnat la moarte, celălalt prigonit și omorât.

Dar marile genii grație lui Dumnezeu și Fecioarei Maria **NU MOR NICIODATĂ!** Geniile aparțin veșniciei, iar călăii prafului și pulberii.

28 Aprilie 2024 + Intrarea Domnului în Ierusalim – FLORIILE

Eseu-poem închinat TUTUROR FLORILOR creștine din DACOROMÂNIA!